

ZÂNA ALBASTRĂ

Ce zi frumoasă și însorită! Copiii se jucau în parc. Alergau, săreau coarda, se dădeau în leagăn. Veneau zilnic să se bucure de jocurile copilăriei.

O fetiță observase că, de ceva timp, cineva îi urmărea. Ascunsă după un copac mare și umbros, îi privea altă fetiță, puțin cam ciudată. Purta mereu un hanorac, chiar și când era foarte cald afară. Mai avea și gluga pe cap. Era clar că nu dorea să fie remarcată.

Într-o zi, fetița care o văzuse s-a prefăcut că aleargă după minge și s-a oprit chiar în dreptul celeilalte. Ce uimită a fost să observe ceva incredibil! Fetița cu hanorac avea fața și mâinile albastre. Era, poate, vopsită?

A încercat să intre în vorbă cu ea:

— Bună! Vrei să ne jucăm cu mingea?

Și a evitat să-și arate mirarea.

Acest lucru i-a plăcut fetiței albastre, care a răspuns cu timiditate:

— Da, cred că mi-ar plăcea!

Și s-au jucat cu mingea. Ceilalți copii au încercat să o ironizeze puțin, dar au fost puși la punct de cea care făcuse invitația la joacă:

— Ce vă holbați așa? Voi nu v-ați pictat pe față niciodată?

Când s-a înserat, înainte să se despartă, i-a spus fetiței albastre:

— Pe mine mă cheamă Ina. Vin și mâine să ne jucăm.

Și a plecat fără să o întrebe nimic. Și-a dat seama că, dacă ar fi vrut, noua ei prietenă i-ar fi povestit singură ceva despre ea. Nici nu știa cum o cheamă sau dacă o va întâlni și-n ziua următoare.

